

І таку ніч можна пережити?! І таку ніч мусить ся пережити! Ох, аж мороз іде по шкірі!

— Чи можу спитати вас, де ви були вчашного вечера і чи мали ви яких гостей?

— Гостий? Вчера? — Вона старала ся зрозуміти ціль тих слів. — Вчера? — Чиж не минув цілий рік від вчера до нині? Заждіть! Ми сиділи разом. — Гості? Ні, тільки він був.

— Хто?

— Він — др. Янсен?

— Ваш наречений?

Дрож перейшла по цілім її тілі. — Так, мій наречений!

— Коли він вийшов від вас?

— О десятій годині, як звичайно.

— Чи бував він часто вечерами у вас?

— Так.

— Чи ви зараз по його відході пішли спати?

— Ні, я робила ще порядок, бо наша господиня пішла на весіле своєї дочки.

— То в хаті не було нікого зі служби?

— Ні! Через цілий день помагала мені одна дівчина з третого поверха. Вона служить у вдови по фельд феблеви, котра, не могучи платити її високої платні, дозволяє її заробляти, як лучить ся нагода.

— Чи вона о десятій годині була еще тут?

— Ні. Я ніколи не відправляю її пізнійше, як о девятій годині.

— Хто отвирав двері вашому нареченому?

— Ніхто. Він має ключ.

— Так? А се чому так?